

РЕШЕНИЕ

№ 2469

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2118** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Съдебното производство е по реда на чл. 197, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 121 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е във връзка с жалбата от „В. Т. БГ” Е., против Постановление изх. № 1610/18.02.2011 г. на публичен изпълнител, с което, за обезпечаване събирането на задължения на дружеството е наложен запор върху банковите му сметки, по отношение налични и постъпващи суми в размер на 46 489 лева. Жалбоподателят, Ч. упълномощен адвокат поддържа жалбата и искането за отмяна на постановлението. Допълнително представя писмена защита.

Ответникът – Д. на ТД на НАП – С., представляван от юрисконсулт оспорва жалбата. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при С градска прокуратура изразява мнение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на доказателствата, приема за установено следното.

Със Заповед № 1010496/30.11.2010 г. компетентен орган по приходите при ТД на НАП – С. е възложил извършване на ревизия на „В. Т. БГ” Е., за установяване задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.08.2010 г. до 31.10.2010 г. С подадена на 15.11.2010 г. справка-декларация по ЗДДС от страна на дружеството е деклариран ДДС за възстановяване, в размер на 46 489, 09

лева. По време на ревизионното производство са констатирани данни, които, според органите по приходите представляват основание да бъде отказано правото на приспадане на претендирания кредит. Изхождайки от това, ръководителят на ревизиращия екип е изготвил искане изх. № 17-44-00-5293/15.02.2011 г. (л. 101) до Д. на Дирекция „Събиране”, при ТД – С., да бъдат наложени мерки за предварително обезпечаване на предстоящото за установяване държавно вземане. С Постановление изх. № 1610/18.02.2011 г. публичен изпълнител при същата териториална дирекция е наложил запор върху налични и постъпващи суми в размер на 46 489 лева, по всички банкови сметки на „В. Т. БГ” Е., на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК. В административната преписка е приложен и издаден Ревизионен акт № */07.01.2011 г. (л. 10), с който са били установени задължения на „В. Т. БГ” Е. за други данъчни периоди – 04.02.2010 г. до 31.07.2010 г., предхождащи периода на ревизията, във връзка с която е наложено обезпечението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществото на спора.

С подадената пред Съда жалба дружеството е оспорило мълчалив отказ на решаващия административен орган – Д. на ТД – С., да се произнесе по жалба срещу Постановление изх. № 1610/18.02.2011 г. на публичния изпълнител, като е заявено, че се оспорва самото постановление. В писмото от 01.04.2011 г., с което е изпратил административната преписка (л. 82) ответникът е уточнил, че е постановил Решение № ПО-19/10.03.2011 г. (л. 84), с което е отхвърлил жалбата срещу постановлението, но същото не е било връчено. С оглед на това Съдът приема, че е спазен процесуалният ред, предвиден в чл. 197, ал. 1, ал. 2 ДОПК и предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е Решение № ПО-19/10.03.2011 г. на Д. на ТД на НАП – С.. Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

С жалбата се твърди, че не е съществувало основание за налагане на предварителното обезпечаване. Това твърдение е мотивирано, Ч. буквално тълкуване текста на чл. 121, ал. 1 ДОПК, като се счита, че разпоредбата е приложима само при наличие на данни, че има опасност лицето да извърши действия на разпореждане с имуществото си, в резултат на които да бъде затруднено събирането на публичното държавно вземане. С останалите доводи са коментирани мотивите на органа, наложил обезпечението, като се сочи, че: дружеството не притежава недвижими имоти и няма наети лица, но такива не са необходими за осъществяване предмета на дейност; наличието на задължения е нормална търговска практика; не отговаря на истината, че дружеството извършва продажби на загуба, че не води редовно счетоводство, че използва фиктивни документи и пр. Изтъква се още, че постановлението не изяснявало начина на определяне размера на евентуалното вземане (!?) и това пречело на дружеството да упражни правото си на защита.

Изложните в жалбата доводи Съдът приема за неоснователни и изцяло неотнормирани към предмета на оспорване.

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК с наименование „Предварително обезпечаване на вземанията“ дава възможност на орган по приходите, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт, ако прецени, да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Редът за налагането на мерките е указан в ал. 2, а обектът на обезпечаване и ограниченията за това са очертани в ал. 3. С други думи, макар и да действа по своя преценка, органът който предлага налагането на мерките се съобразява с установените до този момент данни от ревизията, както и с вероятността събирането на предполагаемите задължения към Бюджета да бъде затруднено впоследствие, като се има предвид финансовото състояние на ревизираното лице. Касае се именно за законова възможност за предварително обезпечаване на задължения. Институтът на предварително обезпечаване на притезание е характерен за гражданското право и преценката за използването му винаги е свързана с вероятна основателност. Извършването на тази преценка е предоставено на публичния изпълнител, който е задължен да се съобрази с установените в ал. 3 на чл. 121 критерии. В административното производство, свързано с издаването на постановлението публичният изпълнител няма задължение и не разполага с обективна възможност, а дори и с компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи (или извършили) ревизията, досежно водене на счетоводството, реалност на доставки и пр. Поради това, обобщените по – горе аргументи на оспорващия, касаещи изводи на органа, извършващ ревизията са неотнормирани в производството по съдебното обжалване на акта, с който е потвърдено постановлението по чл. 121.

Заявените с жалбата доводи изискват да бъде припомнено за пореден път, че относно разпределянето на доказателствената тежест, в производството по съдебно обжалване на издаените по реда на ДОПК актове са приложими (на основание § 2 ДР ДОПК) общите разпоредби на ГПК, съответно на АПК. Подателят на жалбата не доказва твърдението си, че налагането на запора върху банковите му сметки ще пречат сериозно или ще спре дейността му. Правото на приспадане на данъчен кредит винаги е свързано с установяване реалността на доставките, декларирани със съответната справка – декларация по реда на ЗДДС. Злоупотребата с това право като резултат засяга сериозно фиска. Предварителното обезпечаване на предстоящо за установяване по надлежния ред (с РА) публично държавно вземане е съществен елемент от дейността, свързана с предотвратяване на възможностите за неправомерно упражняване на правото.

В заключение, оспореното решение на Д. на ТД на НАП – С., с което е

потвърдено Постановление изх. № 1610/18.02.2011 г. на публичния изпълнител е издадено от компетентен орган, който е съобразил относимите матриалноправни и процесуални предпоставки, от значение за конкретния случай. Спазени са изискванията на чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 ДОПК. От друга страна, в съдебното производство жалбоподателят не заяви искане и не представи доказателства за обезпечаване, по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК, на предстоящото да бъде установено негово задължение, във връзка с подадената на 15.11.2010 г. СД по ЗДДС.

Исходът на съдебния спор определя заявената от пълномощника на отвеника претенция за юрисконсултско възнаграждение като основателна. Подателят на жалбата дължи такова в размер на 150 лева, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, вр. чл. 197, ал.ал. 1-4 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „В. Т. БГ” Е., против Решение № ПО-19/10.03.2011 г. на Д. на ТД на НАП – С., с което е оставено в сила Постановление изх. № 1610/18.02.2011 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА „В. Т. БГ” Е. – ЕИК: * да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева). Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: